

60005422

การวิจัยในชั้นเรียน
(Classroom Action Research)

เรื่อง

การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว

โดย

นางสาวศุภวรรณ ตันตสุทธิกุล
อาจารย์ประจำหลักสูตรฯ การท่องเที่ยว
สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

062244

495 1984

๕ 722

๕๐๕๓

นางสาวศุภวรรณ

คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553

กิตติกรรมประกาศ

ผลงานการวิจัย การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว เล่มนี้ สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากบุคคลหลายฝ่าย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์อัสม่า ทรศนะมีลาภ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาการสื่อสารและธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ผู้ที่ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าในการให้คำแนะนำและตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณหัวหน้าสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว หัวหน้าหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว และอาจารย์ทุกท่านในหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว ที่มีส่วนช่วยทำให้งานวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

สำหรับประโยชน์และความดีงามที่เกิดจากผลงานวิจัยเล่มนี้ ขอมอบแด่ พ่อ แม่ ครู ผู้ประสิทธิ์ประสาทสัจชีวิต ความรู้ และความดีงาม

ศุภวรรณ ต้นตสุทธิกุล

การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1
ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว

นางสาวศุภวรรณ ตันตสุทธิกุล

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 จำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ แบบทดสอบก่อนและหลังเรียนและแบบฝึกการอ่านออกเสียงจำนวน 4 ชุด ได้แก่ แบบฝึกชุดที่ 1 การอ่านคำที่ประกอบด้วยสระเดี่ยว แบบฝึกชุดที่ 2 การอ่านคำที่ประกอบด้วยสระผสม แบบฝึกชุดที่ 3 การอ่านคำศัพท์ที่ลงท้ายด้วย -ed และแบบฝึกชุดที่ 4 การอ่านข้อความ การดำเนินการทดลองเป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง โดยมีการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน ใช้สื่อซีดีรวมการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงประกอบเพื่อการออกเสียงที่ถูกต้อง ใช้แบบฝึกชุดที่ 1 ในการฝึกการอ่านออกเสียงและทำการประเมินหลังฝึกด้วยแบบฝึกชุดเดียวกัน จากนั้นดำเนินการเช่นเดียวกันในชุดที่ 2 ชุดที่ 3 และชุดที่ 4 ตามลำดับ

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักศึกษาหลังการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 3.60 และค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 7.66 เพิ่มขึ้น 4.06

สารบัญ

บทที่		หน้า
	กิตติกรรมประกาศ	ก
	บทคัดย่อ	ข
	สารบัญ	ค
	สารบัญตาราง	จ
1	บทนำ	1
	ความเป็นมาของปัญหา	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
	ขอบเขตของการศึกษา	2
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
	นิยามศัพท์เฉพาะ	3
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	3
	เอกสารที่เกี่ยวกับการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ	3
	เอกสารที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ทางภาษา	9
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
3	วิธีดำเนินการวิจัย	17
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา	17
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	17
	การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ	18
	การเก็บรวบรวมข้อมูลและการดำเนินงานวิจัย	18
	การวิเคราะห์ข้อมูล	18
	สถิติที่ใช้ในการศึกษา	19
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	20

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
5	สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	23
	สรุปผล	25
	อภิปราย	25
	ข้อเสนอแนะ	25
	บรรณานุกรม	
	ภาคผนวก	

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ตารางแสดงการพัฒนาทักษะการอ่านแบบฝึกชุดที่ 1-4	20
2	สรุปผลการพัฒนาทักษะการอ่านของนักศึกษาจำนวน 15 คน	21
3	ตารางเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการพัฒนาทักษะการอ่าน	21

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ และนับว่ามีบทบาทสำคัญต่อการดำรงชีวิตในยุคแห่งการสื่อสารไร้พรมแดนเป็นอย่างมาก ภาษาอังกฤษเปรียบเสมือนเป็นกุญแจสำคัญในการนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว มุ่งหวังผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถด้านการท่องเที่ยวเพื่อปฏิบัติงานในองค์กรด้านการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้ที่สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวนั้น ปัจจัยหนึ่งจะต้องมีพื้นฐานด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้เป็นอย่างดี และคุณลักษณะของบัณฑิตที่สถานประกอบการด้านการท่องเที่ยวต้องการให้มีเป็นอันดับต้น ๆ คือ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

จากประสบการณ์สอนพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 ไม่สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์และข้อความได้อย่างถูกต้อง ด้วยหนึ่งในวัตถุประสงค์ของรายวิชานี้คือ นักศึกษาต้องสามารถพูดบทนำชมการท่องเที่ยวได้ ในขณะที่ตัวนักศึกษามีความถนัดในการอ่านเพื่อจับใจความ และการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยไม่ต้องออกเสียงมากกว่า อีกทั้งสังเกตได้ว่าคำศัพท์บางคำที่นักศึกษาสามารถอ่านได้ แต่จะเป็นการอ่านโดยใช้วิธีการท่องจำ โดยไม่สามารถบอกได้ว่ามีหลักการอ่านอย่างไร การอ่านออกเสียงเป็นทักษะขั้นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะส่งผลให้นักศึกษามีการพัฒนาทักษะการเรียนด้านอื่น ๆ ตามมา เพราะการอ่านที่ถูกต้องจะให้นักศึกษาเขียนตัวสะกดได้ถูกต้อง นอกจากนี้การอ่านออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนจะให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของตนเอง ทำให้สามารถนำไปปรับใช้กับการเรียนการสอนและการทำงานในอนาคตได้

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษางานวิจัยในชั้นเรียนหัวข้อ การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว ที่ได้ลงทะเบียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา อีกทั้งสามารถนำการศึกษาในครั้งนี้ไปปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว

ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวและได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาที่ลงทะเบียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 ประจำปีการศึกษา 1/2553 จำนวน 33 คน

2. ตัวแปรในการวิจัยที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ : การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง

2.2 ตัวแปรตาม : ความสามารถในการอ่านออกเสียง

3. เนื้อหา

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เนื้อหาเกี่ยวกับหลักการออกเสียงภาษาอังกฤษ คำศัพท์และเนื้อหาในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1

4. ระยะเวลาในการทดลอง

การวิจัยดำเนินการทดลองเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง ในภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักศึกษาสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์และข้อความภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวได้อย่างถูกต้อง

2. นักศึกษามีความมั่นใจในการอ่านออกเสียงและนำไปปรับใช้กับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

3. สามารถนำผลจากการศึกษาครั้งนี้ไปปรับใช้กับการสอนในอนาคต

นิยามศัพท์เฉพาะ

ทักษะการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์และข้อความภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง

การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หมายถึง การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์และข้อความภาษาอังกฤษ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตร สาขาวิชาการท่องเที่ยว ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวความคิด ทฤษฎี และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวความคิดในการศึกษา ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ
2. เอกสารที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ทางภาษา
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

1.1 ความหมายของการอ่าน

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2545:1364) ได้ให้ความหมายของคำว่า “อ่าน” หมายถึง ว่าตามตัวหนังสือ ถ้าออกเสียงด้วย เรียกว่า อ่านออกเสียง ถ้าไม่ออกเสียง เรียกว่า อ่านในใจ หรือหมายถึง สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ หรือตีความ

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2545:1) ให้ความหมายว่า การอ่าน หมายถึง ความเข้าใจในสัญลักษณ์ เครื่องหมาย รูปภาพ ตัวอักษร คำและข้อความที่พิมพ์หรือเขียนขึ้นมา

ชุตินา ทิพย์ญานวงศ์ (2548:7) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อความหมาย มีการแลกเปลี่ยนความคิด ข่าวสารและความรู้ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ในลักษณะของการสื่อความซึ่งกันและกัน โดยผู้อ่านจะพยายามหาความหมายจากสิ่งที่ได้อ่าน ทั้งนี้ความสามารถในการทำนายหรือถอดความหมายจากข้อความที่อ่านขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

อุทัย ภิรมย์ริน (2543: 37) ได้กล่าวถึงการอ่านไว้ว่าเป็นทักษะที่ใช้ในชีวิตประจำวัน อาจพบเห็นได้หลายรูปแบบ เช่น การอ่านหนังสือ แผนที่ แผนภูมิ รูปภาพ สัญลักษณ์ต่าง ๆ โน้ตดนตรี การแสดงท่าทางต่าง ๆ หรือแม้แต่การอ่านอักษรเบรล ของคนตาบอด การอ่านริมฝีปาก หรือการอ่านความคิด นักภาษาศาสตร์ให้คำนิยามของการอ่านไว้หลากหลาย ซึ่งสามารถแยกออกมาได้ในสองประเด็น ประเด็นแรกคือ การอ่านเป็นการถอดรหัสภาษา โดยรับรู้ภาษาที่อ่าน แล้วให้ความหมายที่เหมาะสมเพื่อถอดรหัสที่ได้ถูกจัดเรียงไว้เพื่อแทนคำพูด และอีกประเด็นหนึ่งคือ การอ่านเป็นการทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน อาจจะต้องตีความเพื่อให้เข้าใจในความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อ การอ่านทั้งสองประเด็นนี้ต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ของประสบการณ์เดิมทั้งทางด้านภาษาและเนื้อหาเพื่อให้ความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น

นิตยา ประพตกิจ (2538:2) กล่าวว่า การอ่านคือการถ่ายทอดความหมายจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง โดยอาศัยภาษาเป็นสื่อ โดยผู้เขียนถ่ายทอดความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจตามความคิดและ

เจตนาของผู้เขียน ซึ่งการอ่านนี้เป็นกระบวนการเรียนรู้เช่นเดียวกับการพูด การออกเสียงเป็นคำ ๆ หรือหลายคำ ซึ่งรวมกันเข้าเป็นประโยคที่มีความหมายเมื่อเราอ่านนั้น มิได้จำกัดแต่การอ่านเพียงอย่างเดียว แต่การพูดเป็นรากฐานของการอ่าน ก็เริ่มด้วยวิธีนี้เช่นกัน

จากแนวคิดของนักวิชาการข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าการอ่านมีความหมายใน 2 ลักษณะ ได้แก่ หมายถึงการอ่านออกเสียงเพื่อสื่อความหมาย แลกเปลี่ยนความคิด และหมายถึงการอ่านในใจ เพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน โดยการอ่านทั้ง 2 ลักษณะ ต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ และการฝึกฝนของผู้อ่านเพื่อความสามารถในการเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้ดีขึ้น

1.2 ความสำคัญของการอ่าน

- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2545: 2-3) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิตและช่วยสนองความอยากรู้อยากเห็นอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ได้ทุกเรื่อง ซึ่งมีอยู่ในทรัพยากรสารสนเทศทุกประเภท คนที่เรียนหนังสือเก่งมักจะอ่านหนังสือเก่ง คนที่เรียนหนังสือไม่เก่งมักจะไม่ชอบอ่านหนังสือ ดังนั้นคนที่เรียนหนังสือจนประสบความสำเร็จและสามารถศึกษาต่อในระดับสูง ๆ ได้นั้นจะต้องเป็นนักอ่าน อ่านอยู่เป็นประจำ นอกจากนี้การอ่านยังเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ ประเทศใดที่มีประชาชนเป็นผู้รู้หนังสือ ได้รับการศึกษาสูงเป็นจำนวนมาก ประเทศนั้นย่อมสามารถพัฒนาให้มีความเจริญรุ่งเรืองทั้งทางด้านเทคโนโลยี ด้านเศรษฐกิจและสังคมได้

- การอ่านเป็นทักษะที่มีความจำเป็นมากที่สุดในชีวิตประจำวัน ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านมักจะเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิตและหน้าที่การงานเสมอ เพราะการอ่านได้และอ่านเป็นจะช่วยให้อ่านได้ข้อมูลและความรู้ และขยายความคิดให้กว้างขวางกลายเป็นคนฉลาดรอบรู้ มีความคิดสร้างสรรค์ รู้จักค้นคว้าแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง อีกทั้งสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมและสภาพแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังคำกล่าวของ คูเปอร์ที่ว่า กิจกรรมด้านการอ่านเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาตนเองทุก ๆ ด้าน ทั้งในวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ เพราะหนังสือประกอบไปด้วยประสบการณ์ชีวิตทั้งชีวิต และนับเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่าง ผู้เขียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านนำมาเป็นข้อมูลในการแก้ปัญหา เพื่อให้ดำรงชีวิตอยู่ในโลกได้อย่างมีความสุข

- ศรีอัมพร จันทรทอง (2530: บทคัดย่อ) ได้แสดงทัศนะถึงความสำคัญของการอ่าน สรุปใจความสำคัญได้ว่า นอกจากการอ่านจะเป็นทักษะหนึ่งในการเรียนแล้ว การอ่านยังเป็นทักษะที่ผู้เรียนได้ใช้ตลอดเวลาและทำให้มีความสามารถที่จะเพิ่มพูนความรู้ด้วยตนเองได้ นอกจากนั้นการอ่านยังช่วยให้นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษานั้น รวมทั้งวิถีทางความคิดและความสามารถสร้างสรรค์ในด้านต่างๆ

- คาร์เรล (Carrell: 1977) กล่าวว่า การเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษนั้น การอ่านถือเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาสี่ทักษะ ได้แก่ ทักษะฟัง พูด อ่าน

และเขียน และสำหรับในการเรียนระดับสูง ความสามารถในการอ่านด้วยอัตราเร็วและความเข้าใจที่ ดีขึ้นว่ามีความสำคัญเท่ากับทักษะพูด นอกจากนี้ ดิลเนอร์ (Dillner. 1982) ได้กล่าวเสริมว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศอาจไม่สามารถประสบผลความสำเร็จในการพูด ถ้าไม่มีโอกาสได้ ฝึกฝนกับเจ้าของภาษาบ่อย ๆ

- กานต์มณี ศักดิ์เจริญ (2546:332) การอ่านเป็นการตอบสนองความต้องการของมนุษย์ ทำให้ มนุษย์เกิดการเรียนรู้ เกิดทักษะต่าง ๆ ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาชีพ เกิดความคิดสร้างสรรค์ ความเพลิดเพลิน รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ทำให้มนุษย์ทันต่อเหตุการณ์ ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ของโลก สามารถแก้ปัญหาทางสังคม การเมือง เศรษฐกิจ และปัญหาส่วนตัวได้ การอ่านเป็นทักษะที่ ต้องฝึกเช่นเดียวกับทักษะอื่น ๆ เด็กมีทักษะในการอ่านไว มีสมาธิในการอ่านต่อเนื่องจับประเด็นความ ได้ชัดเจน มีอารมณ์และจินตนาการร่วมอยู่ด้วย ทำให้เกิดความชำนาญในการรับรู้ทางด้านการคิดเป็น การสรุป การตอบโต้ ทำให้เกิดความคิดเป็นระบบ และการรับรู้เป็นระบบ การแสดงออกและการ สื่อสารต่อผู้อื่นต่อโลกภายนอกก็ชัดเจนเป็นระบบ ซึ่งอนุภาพของการอ่านหนังสือจะนำเด็กไปสู่ เส้นทางของการเป็นคนฉลาด

* จากแนวคิดของนักวิชาการข้างต้น สามารถสรุปความสำคัญของการอ่านได้ว่า การอ่านมี คุณค่าต่อผู้เรียนมาก ทำให้เกิดความรู้ และนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปพัฒนาอาชีพได้ การอ่าน ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ มีบุคลิกภาพที่ดี ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ การอ่านทำ ให้ผู้อ่านเป็นบุคคลที่ทันสมัย ทันโลก ทันเหตุการณ์ ตลอดจนสามารถแก้ปัญหาสังคม การเมือง เศรษฐกิจและปัญหาส่วนตัวได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับสถานการณ์

1.3 การพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2545:2) ได้กล่าวถึงการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ สรุปได้ ดังนี้ การพัฒนาการอ่านออกเสียง มีความสำคัญในการฝึกให้หัดอ่านตั้งแต่วัยเด็ก เพื่อจะได้ฟังการ อ่านออกเสียงว่าถูกต้อง ชัดเจนหรือไม่เพียงใด ผู้ฝึกจะได้แก้ไขให้ถูกต้องได้ การอ่านออกเสียงช่วย ตอบสนองความต้องการและความอยากรู้อยากเห็นของเด็กได้เป็นอย่างดี คำต่าง ๆ ที่ใช้ในการฝึก อ่านจะเป็นคำที่อยู่แวดล้อมรอบ ๆ ตัวเด็กภายในครอบครัว ต่อมาเมื่อเติบโตขึ้นก็ขยายคำศัพท์ที่ห่าง ออกมาจากครอบครัว เช่น ธรรมชาติต่าง ๆ ดวงดาว ท้องฟ้า เพื่อน ครู โรงเรียน เป็นต้น คำศัพท์ เหล่านี้เมื่ออ่านพบในหนังสือจะทำให้เด็กอ่านหนังสือได้เร็ว เข้าใจคำศัพท์ต่าง ๆ ได้ดี เพียงแค่ดูภาพ เด็กก็สามารถอ่านออกเสียงได้ถึงแม้จะอ่านหนังสือไม่ออกก็ตาม การอ่านออกเสียงของผู้ใหญ่แล้วให้ เด็กอ่านออกเสียงตามไปด้วยเป็นการช่วยฝึกการอ่านให้แก่เด็กได้เป็นอย่างดี การอ่านออกเสียงมี ประโยชน์ในการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรมประเภทร้อยกรอง ไม่ว่าจะเป็นการอ่านเองหรืออ่านให้ ผู้อื่นฟัง จะทำให้ผู้อ่านเกิดความเพลิดเพลิน ชาบซึ่งในบทประพันธ์นั้น ๆ และผู้ฟังก็ได้รับรรถรสจาก การฟังการอ่านออกเสียง ตลอดจนการออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี จะทำให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์และ จินตนาการตามไปด้วย

สำหรับการอ่านภาษาต่างประเทศ เพื่อให้เข้าใจและจดจำได้ง่ายและเป็นการฝึกการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องด้วย ผู้อ่านควรอ่านออกเสียงดัง ๆ ตามไปด้วย จะทำให้การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้เร็วขึ้น สามารถฝึกเลียนแบบเสียงเจ้าของภาษาได้ถูกต้อง เป็นการฝึกที่ได้ประโยชน์ ทั้งการอ่านออกเสียงการใช้สายตาตามไปด้วย และหูก็ฟังเสียงที่เปล่งเสียงออกมาพร้อม ๆ กัน เมื่ออ่านได้คล่องแล้วต้องอ่านสื่อต่าง ๆ เป็นจำนวนมากในเวลาอันจำกัด ผู้อ่านที่ต้องการอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อการค้นคว้า จึงจำเป็นต้องใช้วิธีการอ่านในใจแทนอ่านออกเสียง การอ่านเพื่อท่องจำข้อความที่สำคัญเพื่อให้จดจำง่าย ผู้อ่านจะต้องอ่านออกเสียงดัง ๆ หลาย ๆ ครั้งจะช่วยความจำได้เป็นอย่างดี เช่น การท่องคำศัพท์ที่ต้องจำและนำไปใช้

เตือนจิตต์ จิตต์อารี (ข้อมูลออนไลน์) <http://www.englishpassport.net/articles.php> ได้กล่าวถึงการพัฒนาการอ่านออกเสียงไว้ว่า ทักษะเบื้องต้นในการเรียนภาษาอังกฤษคือ การฟังและการพูด ขึ้นตอนต่อจากนั้นคือการอ่านและการเขียน แต่จากการสังเกตของผู้เขียนซึ่งมีประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษมานานกว่าสิบปี พบว่า นักศึกษาไทยส่วนใหญ่ประสบปัญหาและอุปสรรคเพราะขาดทักษะเบื้องต้นคือการฟังและการพูด ถ้านักศึกษาได้ฝึกฝนการออกเสียงอย่างถูกต้องแล้ว นักศึกษาจะได้รับผลประโยชน์ถึงการเรียนรู้วิชาการแปลด้วย นั่นคือนักศึกษาควรแปลได้ดีขึ้นเมื่อออกเสียงภาษาอังกฤษถูกต้อง

๖.๖ การพัฒนาภาษาอังกฤษ

๖.๖.๑ ฟาฏินา วงศ์เลขา (ข้อมูลออนไลน์) <http://www.kruthai.info/main/board02> ได้กล่าวถึงการพัฒนาภาษาอังกฤษไว้ สรุปได้ว่า การพัฒนามีหลากหลายวิธีที่เสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหาภาษาอังกฤษของเด็กไทยเช่น การสอนให้นักเรียนรู้คำศัพท์จำนวนมาก เพราะปัญหานักเรียนรู้ศัพท์น้อยนั้นเป็นสาเหตุสำคัญโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และยังก่อให้เกิดปัญหาต่อเนื้ออีกหลายอย่างตามมา การสอนภาษาอังกฤษในแต่ละชั่วโมงจำเป็นต้องให้นักเรียนได้ฝึกครบทุกทักษะทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน เป็นต้น

การที่จะแก้ปัญหาภาษาอังกฤษบกพร่องของคนไทยนั้น เราควรจะรวมวิธีการสอนแบบ โฟนิคส์ และวิธีสอนอ่านเป็นคำเข้าด้วยกัน ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้เกิดความชำนาญและคล่องแคล่วที่รวมทุกทักษะ คือ ฟังพูด อ่าน และเขียนเข้าด้วยกัน เป็นการสอนภาษาอังกฤษด้วยกรอบของทฤษฎีใหม่วิธีสอนอ่านที่ได้ผลที่สุดจะต้องประกอบด้วยการปูพื้นฐาน 3 ประการคือ (1) การฝึกให้รู้จักหน่วยเสียงทุกเสียงของภาษาอังกฤษ (Phonemic awareness) หรือการฟัง (2) การฝึก โฟนิคส์ (phonics) เพื่อเชื่อมโยงตัวอักษรกับหน่วยเสียง หรือการฝึกอ่านออกเสียงอย่างเป็นระบบ (3) การฝึกทักษะภาษาอังกฤษด้วยวิธีการของการสอนอ่านเป็นคำ (whole word method) หรือแบบองค์รวม (whole language) โดยต้องฝึกจนชำนาญ แล้วควรนำความรู้มาใช้ในการฝึกภาคปฏิบัติจริงเช่น อ่านนิทาน สารคดี ข่าว บทความเพราะถ้าผู้เรียนอ่านภาษาอังกฤษมากขึ้นเท่าใด โอกาสที่เขาคจะเขียนเก่งก็จะมีมากขึ้นเท่านั้น เมื่อประเทศไทยเป็นอีกหนึ่งสมาชิกที่กำลังจะก้าวสู่ประชาคมอาเซียนในอนาคตอันใกล้ ภาษาอังกฤษยิ่งทวีความสำคัญและความจำเป็นมากขึ้น คงถึง

เวลาแล้วที่จะต้องมีการวางแผนและเตรียมพร้อมพัฒนาเด็ก เยาวชน และคนไทยให้มีคุณภาพและมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่สังคมคาดหวัง ครูผู้สอนซึ่งเป็นบุคลากรสำคัญในการถ่ายทอดความรู้เพื่อพัฒนาสังคม ต้องมีการปรับการเรียนเปลี่ยนการสอน ใฝ่ศึกษาเรียนรู้ตลอดเวลาแสวงหาเทคนิควิธีสอนใหม่ ๆ เพื่อสร้างบรรยากาศและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย และผู้บริหารต้องให้ความสำคัญพร้อมสนับสนุนกระบวนการจัดการเรียนการสอนในการเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ กระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของภาษาประจำชาติและภาษาต่างประเทศ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ในสังคมอาเซียนและเวทีโลกต่อไป

จากแนวคิดข้างต้นสามารถสรุปการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้ว่า การอ่านออกเสียงมีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในการเรียนภาษาต่างประเทศ ในการพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จนั้น ควรมีการฝึกฝนตั้งแต่เด็ก โดยเริ่มตั้งแต่การฝึกฝนการเรียนรู้และออกเสียงคำศัพท์ที่อยู่รอบตัวและเมื่อเติบโตขึ้นมาคำศัพท์ที่เรียนรู้และออกเสียงได้นั้นก็เป็นคำศัพท์ที่เริ่มกว้างขึ้น การฝึกฝนต้องมีการเปล่งเสียงออกมาดัง ๆ จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วยิ่งขึ้น อีกทั้งควรมีการเรียนรู้อ่านแบบโฟนิกส์และวิธีการสอนอ่านเป็นคำเข้าด้วยกัน การฝึกฝนที่ดีนั้น ผู้เรียนต้องมีการฝึกฝนอยู่เสมอและต้องใช้เวลาเพื่อให้เกิดการพัฒนา

1.4 องค์ประกอบในการออกเสียง

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544:4-6) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบในการอ่านออกเสียง สรุปได้ว่า จะประกอบด้วยลักษณะสำคัญ 2 ส่วน ซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกันเสมอ ได้แก่ ส่วนของการออกเสียงพยัญชนะและสระ กับส่วนของการใช้ทำนองเสียง (intonation) การเน้นหนักบนพยางค์และการลงน้ำหนัก (stress and accentuation) ตลอดจนการให้จังหวะ (rhythm) ผลของการพูดด้วย 2 ลักษณะสำคัญ 2 ส่วนที่กล่าวมานี้ ทำให้เกิดพยางค์หนัก (strong syllable) และพยางค์เบา (weak syllable) รวมทั้งมีการออกเสียงคำบางคำบางประเภทในลักษณะรูปแบบเข้ม (strong form) และรูปแบบอ่อน (weak form) และผลสุดท้ายที่เกิดขึ้นก็คือการสื่อความได้อย่างเหมาะสม

ในการพูดภาษาอังกฤษให้มีสำเนียงคล้ายกับเจ้าของภาษานั้น ผู้ฝึกจำเป็นต้องฝึกหัดออกเสียงพยัญชนะและสระให้ชัดเจนใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเป็นอันดับแรก ต่อไปจึงฝึกเสียงพยัญชนะที่เกิดขึ้นในคำในตำแหน่งต้นพยางค์และตำแหน่งท้ายพยางค์ ในช่วงนี้จะเป็นการฝึกออกเสียงคำพยางค์เดียวก่อนและได้มีการฝึกพร้อมกับสระต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในคำ หลังจากนั้นจึงฝึกเสียงพยัญชนะควบกล้ำซึ่งเกิดขึ้นทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ ต่อมาจึงฝึกออกเสียงพยัญชนะและสระในคำที่ประกอบด้วยหลายพยางค์ เมื่อถึงจุดนี้ต้องให้ความสำคัญแก่การเน้นหนักบนพยางค์ (stress) ทั้งนี้เพราะคำที่ประกอบด้วยหลายพยางค์นั้นจะมีการเน้นหนักบนพยางค์ไม่เท่ากัน การเน้นหนักบนพยางค์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งในภาษาอังกฤษ เนื่องจากคำที่ประกอบด้วย 2 พยางค์ขึ้นไปนั้นจะมีการเน้นหนักบนพยางค์ที่คงที่เฉพาะคำซึ่งถ้าเน้นหนักบนพยางค์ผิดตำแหน่งไป ผู้ฟังอาจจะไม่เข้าใจ

ว่าผู้พูดหมายถึงคำใด เมื่อฝึกออกเสียงคำหลายพยางค์แล้ว จำเป็นต้องฝึกออกเสียงในถ้อยความที่ยาวขึ้น อาทิ วลี คำประสม ประโยค และถ้อยความต่อเนื่อง เช่น การสนทนาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือการอ่านออกเสียงข้อความ ในการออกเสียงถ้อยความที่ยาวขึ้น จำเป็นต้องให้ความสำคัญต่ออิทธิพลของเสียงข้างเคียง ซึ่งทำให้พยัญชนะแตกต่างกันไปจากเดิมเล็กน้อย นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นร่วมกัน ได้แก่ จังหวะของภาษาอังกฤษ และทำนองเสียงที่เหมาะสม

องค์ประกอบในการออกเสียงพูดที่กล่าวถึงมีความสัมพันธ์กันเป็นลูกโซ่จะละทิ้งความสำคัญของเรื่องหนึ่งเรื่องใดไปไม่ได้ และเมื่อพูดประโยคหรือถ้อยความในภาษาอังกฤษได้ดีพอสมควรแล้ว ผู้ฝึกจำเป็นต้องฝึกหัดใช้ประโยคหรือถ้อยความต่าง ๆ ในสถานการณ์จริง เพื่อจะได้ทราบว่าในสถานการณ์จริงนั้นไม่ได้พูดประโยคครบถ้วนถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เสมอไป สามารถ “ละ” บางส่วนไว้ในฐานที่เข้าใจได้ อีกทั้งเป็นการหัดใช้ทำนองเสียงที่เหมาะสมตามสถานการณ์นั้น ๆ เมื่อฝึกมากเข้าจะมีความคล่องตัวในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น

1.5 ปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษ

พินทิพย์ ทวยเจริญ (2544:7) ได้กล่าวถึงปัญหาในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ไว้ว่า เนื่องจากคนไทยเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ความคล่องในการพูดภาษาอังกฤษจึงมีน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถานศึกษาส่วนใหญ่ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาถึงระดับอุดมศึกษายังคงใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการเรียนการสอน การพูดภาษาอังกฤษจะเป็นไปอย่างอัตโนมัติหรือไม่ขึ้นอยู่กับความรู้ การฝึกฝน และการมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษโดยตรง (exposure) กับเจ้าของภาษาหรืออาจจะไม่ใช่เจ้าของภาษาก็ได้แต่สถานการณ์บังคับให้บุคคลนั้นจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษตลอดเวลา “ความรู้” ในที่นี้มีได้หมายถึงการรู้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางไวยากรณ์แต่เพียงอย่างเดียว แต่หมายถึงความสามารถในการเข้าใจและวิเคราะห์รูปแบบในภาษาอังกฤษตลอดจนนำไปใช้ได้เหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ การนำไปใช้ด้วยการพูดนั้น จะเกิดประสิทธิผลเพียงใดขึ้นอยู่กับ การฝึกฝนทางการออกเสียง มีบุคคลจำนวนมากที่พบว่าตนมีความรู้ด้านกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ และรู้ศัพท์ในภาษาอังกฤษมากพอสมควร แต่เมื่อพูดกับชาวต่างประเทศหรือสื่อความด้วยการพูดภาษาอังกฤษแล้ว เกิดความคับข้องใจ และเกิดปัญหาขึ้นเนื่องจากผู้ฟังไม่เข้าใจเรื่องราวที่ตนพูด หรือฟังแล้วเกิดมึนงงขึ้น โดยที่ผู้พูดไม่ได้ตั้งใจทำให้เกิดขึ้นและไม่ทราบสาเหตุ

เดือนจิตต์ จิตต์อารี (ข้อมูลออนไลน์) <http://www.englishpassport.net/articles.php> ได้กล่าวถึงปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษ (pronunciation) สรุปได้ว่า นับว่าเป็นปัญหาอย่างหนึ่งในการเรียนการสอนและการติดต่อสื่อสาร หากออกเสียงไม่ถูกต้องจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายคลาดเคลื่อน ไม่เข้าใจในสิ่งที่ต้องการจะสื่อความ ผู้เรียนต้องฝึก และเรียนรู้วิธีการต่าง ๆ ในการพัฒนาทักษะการพูดและการออกเสียงให้ถูกต้องใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา (native speaker) ให้มากที่สุด การเรียนรู้เฉพาะกฎเกณฑ์และหลักไวยากรณ์ แม้จะแตกฉานเพียงใด แต่ถ้าไม่รู้วิธีการพูด

ออกมา ก็ถือว่าการเรียนภาษาอังกฤษยังไม่ประสบผลสำเร็จ การฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษให้เหมือนเจ้าของภาษามีหลายทฤษฎีให้เลือก ซึ่งอาจทำได้โดยฝึกจากเทป ดูหนัง ฟังเพลง หรือแม้แต่เลียนเสียง ขณะที่กำลังสนทนากับเจ้าของภาษาก็ได้ การเรียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ต้องอาศัยเวลาและการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ให้ความกล้าที่จะพูดออกมา ไม่กังวลเรื่องผิดหรือถูกในระยะแรก ๆ การเรียนภาษาเป็น “ทักษะ” (skills) ที่ยิ่งฝึก จะยิ่งชำนาญ การออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์จะนำไปสู่การพัฒนาด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ดียิ่งขึ้น รวมทั้งยังเป็นการเพิ่มพูนทักษะของการแปลภาษาอีกด้วย

ปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย นั้นการออกเสียงทั้งสระและพยัญชนะให้ถูกต้องนั้น จำเป็นที่จะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับอวัยวะในการออกเสียง (Organs of speech) ด้วย เพราะจะช่วยให้เข้าใจฐานที่เกิดของเสียง วิธีการออกเสียงแต่ละเสียงใช้อวัยวะส่วนไหนบ้าง รวมไปถึงลักษณะการสั่นของเส้นเสียงด้วย การเน้นเสียงหนัก-เบา (stress) ของคำในภาษาอังกฤษ ถือว่ามีความสำคัญในการออกเสียงมาก เพราะสามารถเปลี่ยนหน้าที่ของคำ หรือให้ความหมายที่แตกต่างกันได้ เช่นเดียวกับเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย จงระลึกเสมอว่าการออกเสียงไม่ถูกต้องทำให้สื่อความหมายผิดพลาดได้

2. เอกสารที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ทางภาษา

* 2.1 ความหมายของภาษา

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2545: 616) ให้ความหมายของคำว่า “ภาษา” ไว้ว่า “ภาษา คือ เสียงหรือกิริยาอาการที่ทำความเข้าใจกันได้ คำพูด ถ้อยคำที่ใช้พูดกัน”

* ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546:106) ได้ให้ความหมายของคำว่าภาษา คือระบบการเปล่งเสียงและการเขียนสัญลักษณ์ต่าง ๆ ซึ่งคนในสังคมหนึ่ง ๆ เรียนรู้และใช้กันเองเดียวกัน คนที่ใช้ภาษาเดียวกันสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสบการณ์ซึ่งกันและกันได้อย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง ภาษาช่วยให้คนสามารถรวมกันเป็นกลุ่ม และสังคมที่มีแบบแผน มีความร่วมมือกัน ในกิจกรรมต่างๆ และภาษาสามารถควบคุมการกระทำและความคิดของคนได้ นอกจากนี้การสื่อความหมายโดยใช้ภาษานี้ ยังเป็นกลไกสำคัญในการถ่ายทอดทางสังคม และวัฒนธรรมแก่ชนรุ่นหลังอีกด้วย ✨

วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2525: 85) อธิบายความหมายของภาษาว่า “ภาษา หมายถึง เสียงพูดที่มีระเบียบและมีความหมาย ซึ่งมนุษย์ใช้ในการสื่อความคิด ความรู้สึก และในการที่จะให้ผู้ที่เราพูดด้วย ทำสิ่งที่เราต้องการ และแทนสิ่งที่เราพูดถึง”

วีโลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2526: 2) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญ ๆ อันเป็นคุณสมบัติของภาษาสรุปได้ดังนี้

1. ภาษาประกอบขึ้นด้วยเสียงและความหมาย โดยนัยของคุณสมบัตินี้ ภาษาหมายถึงภาษาพูดเท่านั้น ไม่รวมถึงภาษาเขียน ภาษาเขียนเป็นเพียงสิ่งประดิษฐ์ที่มนุษย์ใช้บันทึกภาษาพูด
2. ภาษาเป็นเรื่องของสัญลักษณ์ ซึ่งต้องมีการเรียนรู้จึงจะเข้าใจได้ว่าสัญลักษณ์นั้นมีความหมายว่าอย่างไร
3. ภาษามีระบบ เช่น การเรียงลำดับเสียง หรือการเรียงลำดับคำในประโยค การจะใช้ภาษาให้ถูกต้องจึงต้องเรียนรู้ระเบียบและกฎของภาษานั้นๆ
4. ภาษามีพลังงอกงามอันไม่สิ้นสุด จากจำนวนเสียงที่มีอยู่ ผู้พูดสามารถผลิตคำพูดได้ไม่รู้จบ เราจึงไม่อาจนับได้ว่าในภาษาหนึ่ง ๆ มีจำนวนคำเท่าใด

สามารถสรุปความหมายของภาษาได้ว่า ภาษาคือการประกอบขึ้นด้วยเสียงและความหมาย เป็นระบบการเปล่งเสียงเพื่อสื่อความหมาย ความคิดและความรู้สึก และเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน

* 2.2 เงื่อนไขการเรียนรู้ภาษา

เดอ เซกโก (อ้างใน ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546: 112)) ได้กล่าวถึงเงื่อนไขที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ทางภาษา แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ สรุปได้ดังนี้ คือ

1. เงื่อนไขที่เกิดขึ้นจากภายในตัวผู้เรียน (Internal Conditions) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 อย่างคือ

1.1 ความหมายของสิ่งที่เรียน หมายถึง การรู้ความหมายของคำที่ใช้ ซึ่งถ้าผู้เรียนได้รู้ความหมายของศัพท์สิ่งของมาก ก็จะสามารถเลือกคำมาใช้ได้เหมาะสมยิ่งขึ้น จากการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีเชาวน์ปัญญาสูงจะมีความสามารถในการนำศัพท์มาใช้ได้ดีกว่า และมากกว่าผู้ที่มีเชาวน์ปัญญาต่ำ

1.2 การคิดเกี่ยวกับถ้อยคำที่ใช้ หมายถึง ความสามารถเลือกถ้อยคำมาใช้ที่เหมาะสมกับสถานการณ์หนึ่ง ๆ ในบางครั้งมีคำหลายคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ผู้พูดใช้ในโอกาสต่างกัน และให้ความรู้สึกต่างกัน เช่น อ้วน ถ้าใช้กับเด็ก หากพูดว่าอ้วนจ้ำม่ำ หมายถึง ความอ้วนที่น่ารักแต่ถ้าพูดถึงผู้ใหญ่ว่าอ้วนเป็นตุ้ม ก็แฝงด้วยความรู้สึกเสียดสี เป็นต้น

2. เงื่อนไขที่เกิดขึ้นจากภายนอก (External Conditions) ซึ่งแบ่งออกได้ดังนี้

2.1 การชี้แนะการเรียน เป็นลักษณะการเรียนที่เกิดขึ้นโดยการจงใจ ซึ่งการเรียนรู้นั้นหากเรียนโดยมีความตั้งใจและตั้งใจเรียนหมายถึงว่าเรารู้ว่าเราเรียนเพื่ออะไร ต้องการอะไร จากการเรียนรู้นั้น ก็จะเรียนได้ดีกว่าการเรียนโดยไม่ตั้งใจให้เกิดขึ้น หรือเกิดขึ้นโดยบังเอิญ

2.2 การฝึกหัด จะช่วยให้การเรียนรู้นั้นดีขึ้นและคงสภาพอยู่ได้นาน โดยเฉพาะภาษาซึ่งถือว่าเป็นการเรียนรู้ทางทักษะอย่างหนึ่ง การได้ฝึกพูดบ่อย ๆ และมีโอกาสพูด จะทำให้การเรียนรู้นั้นดีขึ้น คล่องขึ้น การฝึกหัดมี 2 ลักษณะ คือ

- 1) การฝึกกรวดเดียวโดยไม่ต้องพัก หมายถึง การฝึกที่ต่อเนื่องกันเป็นเวลาหลาย ๆ

ชั่วโมง

2) การฝึกแบบทำแล้วพักสลับกันไป หมายถึง การฝึกไปพักหนึ่งแล้วหยุดแล้วจึงฝึกใหม่

การเรียนรู้ทางภาษาที่ให้ผลดี มักจะใช้การฝึกแบบทำแล้วพักสลับกันไป เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเก็บและทบทวน รวมทั้งไม่เกิดความเหนื่อยล้า ช่วงการฝึกทางภาษาก็มักจะสั้นเพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อได้ง่ายๆ

2.3 การเสริมแรง เป็นการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงผลที่ได้รับว่ามีความสำเร็จอย่างไร โดยผู้สอนให้กำลังใจซึ่งอาจเป็นการเสริมแรงที่เป็นรางวัลหรือคำชม การรู้ผลของสิ่งที่ตนเองเรียนเป็นกำลังใจที่จะเรียนต่อไป เช่น สามารถพูดสื่อความหมายได้ก็อาจจะพูดให้มีความคล่องมากขึ้น

2.4 การเรียนรู้ถึงสิ่งขัดขวางความจำ เป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งของการเรียนรู้ทางภาษา สิ่งขัดขวางหรือสิ่งสอดแทรกนี้ได้แก่

- 1) สิ่ง que เรียนรู้ไปแล้ว ขัดขวางไม่ให้ผู้เรียนเรียนของใหม่ได้ดีเท่าที่ควร
- 2) การเรียนรู้ใหม่ ทำให้ของเดิมที่เคยเรียนรู้ไว้ก่อนเลือนหาย หรือจำไม่ค่อยได้

2.5 การวัดผล การที่ผู้เรียนจะเรียนรู้ทางภาษาได้ดีได้ผลเพียงใดนั้นครูสามารถวัดได้จากการกระทำดังต่อไปนี้

- 1) การให้ทำซ้ำ เช่น เคยเรียนไปแล้วให้ท่องดูว่าจำได้หรือไม่
- 2) การให้ระลึกได้ ได้แก่ การได้เลือกคำตอบที่ถูกจากคำต่างๆ ที่ให้ไว้ หรือให้เปล่งเสียงจากคำต่างๆ ว่ายังจำสิ่งที่เรียนไปแล้ว และให้เรียงลำดับให้ถูกต้อง
- 3) การคาดคะเน ให้คำคู่มาแล้วให้เลือกว่าคำนั้นควรจะใช้คู่กับคำอะไร
- 4) การให้เรียนใหม่ เคยสอนไปแล้วก็มีการทบทวนใหม่ เพื่อให้เป็นเครื่องวัดว่าผู้เรียนได้เรียนรู้เร็วหรือช้าเพียงใด ถ้าเรียนได้เร็วก็แสดงว่าการเรียนจากครั้งก่อนได้ผลดี สื่อความหมายได้เข้าใจ ✖

2.3 ทฤษฎีการเรียนรู้

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546: 61) ได้กล่าวถึงกฎการเรียนรู้จากทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ไว้ดังนี้

1. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) กฎนี้กล่าวถึงสภาพความพร้อมของผู้เรียน ร่างกายและจิตใจ ความพร้อมทางร่างกาย หมายถึง ความพร้อมทางวุฒิภาวะและอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย ทางด้านจิตใจ หมายถึง ความพร้อมที่เกิดจากความพึงพอใจเป็นสำคัญ ถ้าเกิดความพึงพอใจ ย่อมนำไปสู่การเรียนรู้ ถ้าเกิดความไม่พึงพอใจจะทำให้ไม่เกิดการเรียนรู้หรือทำให้การเรียนรู้หยุดชะงักไป

2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) กฎนี้กล่าวถึง การสร้างความมั่นคงของการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองที่ถูกต้อง โดยการฝึกหัดกระทำซ้ำบ่อย ๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและคงทนถาวร จากกฎนี้มีข้อย่อยอีก 2 ข้อคือ

2.1 กฎแห่งการใช้ เมื่อเกิดความเข้าใจหรือเรียนรู้แล้วมีการกระทำหรือนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้บ่อย ๆ จะทำให้การเรียนรู้มั่นคงถาวร

2.2 กฎแห่งการไม่ใช้ เมื่อเกิดความเข้าใจหรือเรียนรู้แล้ว แต่ไม่ได้กระทำซ้ำบ่อย ๆ จะทำให้การเรียนรู้ไม่คงทนถาวรหรือในที่สุดก็เกิดการลืมจนไม่เรียนรู้อีกเลย

3. กฎแห่งผลที่ได้รับ (Law of Affect) กฎนี้กล่าวถึงผลที่ได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้แล้วว่าถ้าได้รับผลที่พึงพอใจ ผู้เรียนย่อมอยากจะเรียนรู้ต่อไป แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจ ผู้เรียนย่อมไม่ยอมการเรียนรู้หรือเกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียนรู้ ดังนั้นถ้าจะทำให้การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองมั่นคงถาวร ต้องให้ผู้เรียนได้รับผลที่พึงพอใจ

การนำกฎการเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน

1) การนำกฎแห่งความพร้อมมาใช้ ก่อนที่จะมีการเรียนการสอนเกิดขึ้น จะต้องสำรวจดูเสียก่อนว่า ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจหรือยัง ถ้ายังไม่พร้อมครบ จะมีการเตรียมความพร้อมเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน จึงจะเริ่มสอน โดยยึดหลักของความพึงพอใจ

2) การนำกฎแห่งการฝึกหัดมาใช้ เมื่อต้องการให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการเรียนรู้ จะต้องเริ่มจากการสร้างให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในบทเรียนนั้นเสียก่อน และหมั่นฝึกฝนหรือนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้บ่อย ๆ จะทำให้การเรียนรู้มั่นคงถาวร แม้ระยะเวลาจะผ่านไปนานเท่าใดก็ตาม เช่นการเรียนภาษา ถ้าสามารถออกเสียงในภาษานั้นได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงและไวยากรณ์ ก็จะทำให้การฝึกทักษะนั้นได้ผลลัพท์ดี

3) การนำกฎแห่งผลที่ได้มาใช้ โดยนำมาใช้ในลักษณะการเสริมแรง ซึ่งเป็นการเสริมแรงทางบวกคือ ผู้เรียนจะพึงพอใจเมื่อผลการเรียนนั้นได้ผลดี มีรางวัล สิ่งของหรือคำชมเชย หากเป็นผู้เรียนที่มีวุฒิภาวะ ความสำเร็จในผลที่ได้รับทำให้เกิดความภาคภูมิใจ นำไปสู่การเรียนรู้ในเรื่องอื่นที่คล้ายคลึงกัน

★ 2.4 ทฤษฎีพัฒนาการด้านภาษา

พรนิภา เชี่ยวชาญลิขิต (ข้อมูลออนไลน์) <http://pornipa56019.blogspot.com/> ได้กล่าวถึงทฤษฎีพัฒนาการด้านภาษาไว้ดังต่อไปนี้

2.4.1 ทฤษฎีความพึงพอใจแห่งตน (The Autism Theory หรือ Autistic Theory) ผู้คิดตั้งทฤษฎีนี้คือ โอ โฮบาร์ท โมว์เรอร์ (O.Hobart Mowrer) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยา ชาวอเมริกันได้ให้ชื่อทฤษฎีไว้ว่า Autistic Theory หรือ Autism Theory of Speech Acquisition เขาทดลองการสอนพูดกับนก และพบว่านกจะเลียนเสียงพูดของคนเฉพาะ เสียงหรือคำที่ผู้ฝึกพูดด้วยเวลาที่มันอมหรือลูบไล้ด้วยความรักนอกจากนี้ คำเหล่านี้ยังทำให้นกเปล็ดเพลิน และเป็นสุข การที่นกแก้ว

นกขุนทอง สามารถทำเสียงต่าง ๆ ได้หลาย ๆ เสียงนี้เอง จึงมีบางเสียงที่คล้ายคลึงกับเสียงที่ใช้ใน ภาษาพูดของมนุษย์ ที่แสดงออกถึงความชื่นชมยินดี ดังนั้นเมื่อนกได้ยินเสียงที่ตัวมันเองเปล่งออกมา คล้ายคลึงกับเสียงที่นำความ ปิติมาให้ขณะกินอาหาร หรือถูกลูบไล้ด้วยความรัก มันจึงเลียนเสียงตาม ไปด้วย การให้รางวัลอย่างเหมาะสมจะทำให้การเลียนเสียงของนกดีขึ้น จนสามารถพูดเป็นคำเป็น ประโยคได้ เช่น “แก้วจ๋า กินข้าว” เสียงที่เปล่งออกมาจะเป็นลักษณะของการให้รางวัลแก่ตนเองคำว่า Autism คือการให้รางวัลแก่ตนเองในแง่ของกระบวนการ ที่ทำ

เขานำหลักการจากทฤษฎีมาใช้ในการเรียนรู้ของเด็ก ในการหัดพูดคำแรก และเชื่อว่าใช้ได้ เช่น แม่ พูดคำว่า “แม่” หรือ “ลูก” เป็นพัน ๆ ครั้งขณะป้อนข้าว อาบน้ำ เล่น เท่กล่อมให้ จึงพบว่าบางครั้ง เด็กก็เปล่งเสียง “แม่” ขณะเล่นเสียง และยังคำพูดนี้ทำให้เด็กมีความรู้สึกปิติ ปลาบปลื้ม ก็วยังพูด ซ้ำมากกว่าพยางค์หรือคำอื่นที่ไม่มีความหมายให้จดจำเป็นพิเศษ ด้วยวิธีนี้ทำให้เด็กพัฒนาการถ้อยคำ ที่ใช้ในภาษามากขึ้น ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับรางวัลที่เด็กจะได้รับจากแม่ ส่วนในแง่ของปัญหาด้านความเข้าใจ ซึ่งมักมีผู้สงสัยนั้น ก็อธิบายได้ว่า ความหมายของเด็กอาจเกิดจากการโยงความสัมพันธ์ เช่น เมื่อพูด “แม่” แม่ก็ปรากฏตัว หรือเข้าใจความหมายคำว่า “ลูก” โดยชี้ให้ดูในกระจก ทฤษฎีนี้จึงถือว่าการ เรียนรู้การพูดของเด็ก เกิดจากการเลียนเสียงอันเนื่องมาจาก ความพึงพอใจที่จะได้ทำเช่นนั้น โมว์เรอร์ (Mowrer) เชื่อว่าความสามารถในการฟัง และ ความเพลิตเพลินจากการได้ยินเสียงผู้อื่นและ เสียงตัวเอง เป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อพัฒนาการทางภาษา

2.4.2 ทฤษฎีการเลียนแบบ (The Imitation Theory)

ทฤษฎีนี้เชื่อว่า พัฒนาการทางการพูดนั้นเกิดขึ้นหลายทาง โดยอาศัยการเลียนแบบ ซึ่ง อาจเกิดได้จากการมองเห็นหรือการได้ยินเสียง ผู้ที่ทำการศึกษเกี่ยวกับกาเลียนแบบใน การพัฒนา ภาษาอย่างละเอียด คือ เลวิส (Lewis) การเลียนแบบของเด็กเกิดจากความพอใจ และความสนใจ ของตัวเด็กเอง ปกติช่วง ความสนใจของเด็กนั้นสั้นมาก เพื่อที่จะชดเชยเด็กจึงต้องมีสิ่งเร้าซ้ำ ๆ กัน จึง ทำให้เด็กมักพูดซ้ำ ๆ ในระยะการเล่นเสียง บางครั้งก็ใช้การเคาะโต๊ะ เคาะจิ้งหะวะไปด้วย เมื่อศึกษาถึง กระบวนการในการเลียนแบบภาษาพูด ก็พบว่า จุดเริ่มต้นเกิดเมื่อพ่อแม่เลียนแบบเด็กในระยะเล่น เสียง เช่น เด็กบงเอิญพูดย้าพยางค์คำว่า “แม่” เมื่อเสียงที่เด็กเปล่งออกมานั้นก่อให้เกิดความสนใจ เด็กก็จะกล่าวซ้ำอีกและเป็นจิ้งหะวะเดียวกันกับที่แม่ปรากฏตัวเข้ามา

2.4.3 ทฤษฎีเสริมกำลัง (Reinforcement Theory)

ทฤษฎีนี้อาศัยจากหลังทฤษฎีของการเรียนรู้ ซึ่งถือว่าพฤติกรรมทั้งหลายถูกสร้างขึ้นโดย อาศัยการวางเงื่อนไข ไรน์โกลด์ (Rheingold) พบว่าเด็กจะพูดมากขึ้นเมื่อให้รางวัลหรือเสริมกำลัง เวสเบอร์ก ทอดด์ (Weissberg Todd) ก็แสดงให้เห็นว่าการให้รางวัลทางสังคมทำให้เด็กอายุ 3 เดือน เปล่งเสียงมากขึ้น แต่พบว่าเฉพาะเสียงที่บ่งบอกความปิติยินดีไม่อาจทำให้เพิ่มการตอบสนองได้ เพราะเขาทดลองใช้เทปบันทึกเสียงแทนคน ปรากฏว่าไม่มีการตอบสนอง ตรงกันข้ามกับนกแก้ว นกขุนทองที่สามารถวางเงื่อนไขด้วยงานเสียงหรือเทปก็ได้ เด็กนั้นต้องการตอบสนองจากผู้ใหญ่จริง ๆ วินิทซ์ (Winitz) ได้อธิบายถึงการที่เด็กเกิดการรับรู้ในระยะการเล่นเสียงตอนต้นๆ ว่าเป็นการกระทำ ตามธรรมชาติของมนุษย์ ในการที่จะมีจุดหมายปลายทาง ตัวอย่างเช่น เมื่อเด็กหิวก็เคลื่อนไหวปาก ซึ่งมีจุดหมายปลายทางที่การดูดและการกินอาหาร ต่อมาเมื่อโตขึ้นก็อาจใช้วิธีทำเสียงอ้อแอ้ โดยหวัง ว่าแม่จะเข้ามาหาและเล่นเสียงคุยตามไปด้วย ผู้ที่สังเกตเด็กอย่างใกล้ชิดจะพอมองได้ว่า เมื่อใดเด็ก

ร้องเพราะหิว แต่ก็ยากที่จะแยกแยะให้ตายตัวลงไปว่า เด็กหวังจะได้อาหารหรือหวังจะได้อะไรจากผู้ใหญ่ วินิทซ์ ได้อธิบายขั้นที่สองของพัฒนาการทางภาษาในด้านการให้รางวัลทางอ้อมว่า มีบทบาทต่อพฤติกรรมของเด็ก กล่าวคือ เมื่อแม่ทำเสียงนำให้ลูกพร้อมกับการเอาอาหารมาให้ โดยเกือบจะพร้อมกันนั่นเอง เด็กจะหันศีรษะไปรับอาหาร และในขณะที่แม่เปล่งเสียงนั้นเด็กอาจทำกริยาอย่างอื่นด้วย เช่น หันมามอง ยิ้ม จนบางครั้งแม่เมื่อไม่มีอาหารหากได้ยินเสียงแม่ ลูกก็จะมีพฤติกรรมเหมือนเดิม คือ หันศีรษะมาและยิ้มด้วย

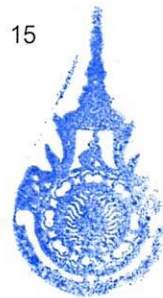
2.4.4 ทฤษฎีการรับรู้ (Motor Theory of Perception)

ในบางครั้ง เด็กจะพูดคำที่ไม่เคยพูดหรือไม่เคยถูกสอนให้พูดมาก่อนเลย แม้แต่ในระยะเล่นเสียงก็ได้เปล่งเสียงที่คล้ายคลึงกับคำนั้น จึงสงสัยว่าเด็กเรียนรู้ได้อย่างไร ทฤษฎีนี้ให้คำตอบในแง่ นี้ คือ ลีเบอร์แมน (Liberman) ตั้งสมมติฐานไว้ว่า การรับรู้ทางการฟังขึ้นอยู่กับการเปล่งเสียง จึงเห็นได้ว่า เด็กมักจ้องหน้าเวลาเราพูดด้วยทำนองเดียวกับเด็กหูตึง การทำเช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กฟัง พูด เข้าด้วยตนเองหรือหัดเปล่งเสียงโดยอาศัยการอ่านริมฝีปากแล้วจึงเรียนรู้คำ * 062244

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พิบูลย์ สุขใส (2550: บทคัดย่อ) ศึกษาหัวข้อการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไร่ไต้ประชาคม โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบ สัทอักษร(Phonetics) การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ (1) เพื่อสร้างชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบสัทอักษร(Phonetics) ที่มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 สำหรับพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไร่ไต้ประชาคม อำเภอพิบูลมังสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี (2) เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไร่ไต้ประชาคม อำเภอพิบูลมังสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี โดยการตรวจสอบจาก การเปรียบเทียบผลการทดสอบ ก่อน และ หลังการใช้ชุดฝึกทักษะ (3) เพื่อศึกษาความคิดเห็น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไร่ไต้ประชาคม อำเภอพิบูลมังสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี ที่มีต่อการใช้ ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร(phonetics)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4โรงเรียนไร่ไต้ประชาคม จำนวน 30 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร(Phonetics) จำนวน 10 ชุด แผนการจัดการเรียนรู้ 10 แผน ใช้เวลา 10 ชั่วโมง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อน-หลัง การใช้ชุดฝึก เป็นแบบทดสอบ การอ่านคำภาษาอังกฤษ จำนวน 30 คำ และข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบเรื่องสัทอักษร (Phonetics) จำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีค่า IOC ระหว่าง 0.8-1 แบบสอบถามความคิดเห็นนักเรียน เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า 10 ข้อดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่ม

เดียวทดสอบก่อนและหลัง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าดัชนีประสิทธิผล

ผลการวิจัยพบว่า (1) ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบสัทอักษร (Phonetics) มีประสิทธิภาพ $E1/E2 = 84.47/80.22$ ซึ่ง สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ที่ตั้งไว้ 80/80 (2) นักเรียน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ หลังการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่าน สูงกว่าก่อนใช้ โดยมีค่าดัชนีประสิทธิผล 0.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 0.50 (3) นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ชุดฝึกทักษะ การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบสัทอักษร (Phonetics) โดยมีคะแนนเฉลี่ย 4.17 อยู่ในระดับมาก

มลิวัลย์ พงศ์สุเสนีย์ (2547: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ ปวช.1 สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ และช่างไฟฟ้า วิทยาลัยสารพัดช่างนครปฐม มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ ปวช. 1 สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ และช่างไฟฟ้า โดยผู้วิจัยได้สร้างชุดฝึกการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ชุด คือ ชุดที่ 1 แบบฝึกการอ่านออกเสียงสระเดี่ยว ชุดที่ 2 แบบฝึกการอ่านออกเสียงสระผสม และชุดที่ 3 แบบฝึกการอ่านข้อความ ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายอ่านแบบทดสอบก่อนฝึก หลังจากนั้นจึงดำเนินการฝึกทักษะการอ่านของนักเรียนด้วยแบบฝึกชุดที่ 1-3 ก่อนเรียนครั้งละประมาณ 15 นาทีและมอบหมายให้นักเรียนฝึกอ่านเป็นการบ้าน แล้วจึงให้นักเรียนอ่านแบบฝึกชุดที่กำหนดผลปรากฏว่าทักษะการอ่านของนักเรียนได้รับการพัฒนาในระดับน่าพอใจ นักเรียนมีทักษะการอ่านเพิ่มขึ้นร้อยละ 82.35

พรทิพา มูลแก้ว (2551: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ด้วยคู่มือการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่ใช้ตัวสัญลักษณ์แทนเสียง (phonetic symbols) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทราที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1 โดยใช้คู่มือการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษด้วยตัวสัญลักษณ์แทนเสียง (phonetic symbols) และมีรายละเอียดปลีกย่อยในการออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ห้องเรียนที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1 จำนวน 8 คน ที่มีปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษไม่ออก ไม่กล้าอ่านออกเสียงเพราะกลัวอ่านออกเสียงผิด และอ่านออกเป็นบางคำมีผลคะแนนการทดสอบก่อนเรียนอยู่ในเกณฑ์ระดับคะแนนต่ำและต่ำมาก

สถิติที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือร้อยละและ T- test ทดสอบทักษะการอ่านออกเสียงคำ ก่อนเรียนและหลังเรียนผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนห้องเรียนที่ 1 ที่ใช้คู่มือการอ่านออกเสียงคำ ภาษาอังกฤษที่ใช้ตัวสัญลักษณ์แทนเสียง (phonetic symbols) ที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นมีพัฒนาการการออกเสียงคำภาษาอังกฤษมีผล

ในคะแนนระดับคะแนนสูงมากคิดเป็นร้อยละ 29.72 ระดับคะแนนสูงคิดเป็นร้อยละ 48.64 และระดับปานกลางร้อยละ 18.91 ส่วนในระดับต่ำและต่ำมากไม่มีและผลการทดสอบหลังการเรียนพบว่าผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการออกเสียงคำภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการเรียน

ชูศักดิ์ สารผล (2533: บทคัดย่อ) การศึกษาปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่โรงเรียนกมลาลัย จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยมีความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อศึกษาปัญหาในด้านการออกเสียง พยัญชนะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อทราบถึงปัญหา และความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ อันจะเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกอ่านออกเสียงพยัญชนะ ภาษาอังกฤษ พบว่า เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ไม่เป็นปัญหา ในการออกเสียงสำหรับนักเรียนได้แก่เสียง /k/, /b/, /d/, /g/, /f/, /h/, /v/, /n/, /m/, /w เสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหา ในการออกเสียงมากที่สุด ได้แก่เสียง /k/ ในคำที่สะกดด้วยตัว c เสียง /f/ ในคำที่สะกดด้วย gh และ ph เสียง /z/ ที่ปรากฏในคำที่สะกดด้วยตัวอักษร x, se , s เช่น exam , because , his , was หรือ advise เป็นต้น เสียง /e/ /, /s/ /, /z/ และ /j/ ในทุกตำแหน่งของคำ เสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาในการออกเสียงในระดับมาก ได้แก่เสียง /g/ /, /m/ ที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์ และเสียง /, /c/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ เสียงพยัญชนะ ที่เป็นปัญหาในการออกเสียงในระดับมากถึงมากที่สุดได้แก่ เสียง /g/, /w/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ เสียง /-iz/ ในคำที่เติมปัจจัย -s หรือ -es หลัง x, z, sh, ge, s และ ch เสียง /-id- ในคำที่เติมปัจจัย -d หรือ -d หรือ -ed หลัง t และ d หรือ de เสียงทาบ (clusters) ที่เป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับนักเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ เสียงทาบท้ายพยางค์ 2 เสียงขึ้นไป เช่น เสียง / -ks/, /-kst/, /-rc/, /-rt/, /-lm/, /-kt/, /-nt/, /-rd/, /-ro/, /-ns/ และ /-rs/

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามลำดับดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการศึกษา

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

1.1 ประชากร

นักศึกษาที่ลงทะเบียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 ประจำปีการศึกษา 1/2553 จำนวน 33 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษนักศึกษาทุกคน และกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นครั้งนี้ได้แก่นักศึกษาที่มีคะแนนจากการทดสอบการอ่านออกเสียงโดยได้ระดับเกณฑ์คะแนนต่ำกว่า 60% ซึ่งมีจำนวน 15 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่ แบบฝึกการอ่านออกเสียงและแบบทดสอบการอ่านออกเสียง

2.1 แบบทดสอบการอ่านออกเสียงก่อนและหลังเรียน

2.2 แบบฝึกการอ่านออกเสียง

แบบฝึกชุดที่ 1 ได้แก่ การอ่านคำที่ประกอบด้วยสระเดี่ยว

แบบฝึกชุดที่ 2 ได้แก่ การอ่านคำที่ประกอบด้วยสระผสม

แบบฝึกชุดที่ 3 ได้แก่ การอ่านคำศัพท์ที่ลงท้ายด้วย -ed

แบบฝึกชุดที่ 4 ได้แก่ การอ่านข้อความ

3. การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

3.1 การสร้างแบบทดสอบการอ่าน

เลือกข้อความที่ประกอบด้วยประโยคที่มีทั้งสระเดี่ยว สระผสม และคำศัพท์ที่ลงท้ายด้วย -ed เพื่อทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง โดยนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 18 คน และพบว่าตัวอักษรขนาดเล็กจึงมีการปรับแก้ไขให้มีขนาดใหญ่ขึ้น

3.2 แบบฝึกการอ่านออกเสียง

วิเคราะห์คำที่ออกเสียงประกอบด้วยสระเดี่ยว สระผสมและคำที่ลงท้ายด้วย -ed จากเอกสารประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 มาเรียบเรียงเป็นแบบฝึกการอ่านออกเสียง ให้อาจารย์อัสมา พรรคนะมีลาภ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาการสื่อสารและธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ตรวจสอบความถูกต้องของแบบฝึกและแสดงความคิดเห็น

4. การเก็บรวบรวมข้อมูลและการดำเนินงานวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมการฝึกฝนและทดสอบทั้งก่อนและหลังการฝึกฝนเป็นระยะเวลา 12 ชั่วโมง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบทักษะการอ่านออกเสียง

4.2 แจกเอกสารประกอบที่เกี่ยวกับหลักการอ่านออกเสียงสระเดี่ยว สระผสม คำศัพท์ที่ลงท้ายด้วย -ed พร้อมฝึกฝนวิธีการอ่านออกเสียงโดยใช้ซีดีรวมการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษของ รศ.ดร.มณีนีรัตน์ สุขโขติรัตน์ต์ประกอบเพื่อฝึกออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักสัทอักษร

4.3 ใช้แบบฝึกชุดที่ 1 ในการฝึกการอ่านออกเสียงและทำการประเมินโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านออกเสียงหลังเรียนด้วยแบบฝึกชุดที่ 1 จากนั้นดำเนินการเช่นเดียวกันในชุดที่ 2 ชุดที่ 3 และชุดที่ 4 ตามลำดับ

โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนน

- อ่านคำศัพท์ผิดไม่เกิน 80% จากคำศัพท์หรือผิดไม่เกิน 6 คำ หมายถึงผ่าน
- อ่านคำศัพท์ผิดเกิน 80% หรืออ่านผิดตั้งแต่ 7 คำขึ้นไปหมายถึงไม่ผ่าน

4.4 ทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบทักษะการอ่านออกเสียง ซึ่งเป็นชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน

4.5 นำคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านออกเสียงของนักศึกษาแต่ละคนทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบ

4.6 รายงานสรุป อภิปรายและข้อเสนอแนะ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ผลการพัฒนาทักษะจากการใช้แบบฝึกชุดที่ 1-4 โดยใช้ค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์การประเมิน

6. สถิติที่ใช้ในการศึกษา

ค่าความถี่และค่าร้อยละ

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรการท่องเที่ยว นักศึกษาที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษาจำนวน 15 คน ผู้วิจัยนำเสนอผลในรูปตารางประกอบความเรียง ผลปรากฏดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงการพัฒนาทักษะการอ่านแบบฝึกชุดที่ 1-4

ลำดับที่	แบบฝึกชุดที่ 1	แบบฝึกชุดที่ 2	แบบฝึกชุดที่ 3	แบบฝึกชุดที่ 4
1	X	/	X	/
2	/	/	/	/
3	X	/	/	/
4	/	X	/	X
5	/	/	/	/
6	/	/	/	/
7	X	/	X	X
8	X	/	X	/
9	/	X	/	/
10	/	/	/	/
11	X	/	/	/
12	/	X	/	/
13	X	/	/	/
14	X	X	/	/
15	/	X	/	/
จำนวนนศ.ที่ผ่าน	8	10	12	13

เกณฑ์การให้คะแนน / ผ่านหมายถึงนักศึกษาสามารถอ่านคำศัพท์ผิดไม่เกิน 6 คำ
X ไม่ผ่านหมายถึงนักศึกษาอ่านคำศัพท์ผิดตั้งแต่ 7 คำขึ้นไป

ตารางที่ 2 สรุปผลการพัฒนาทักษะการอ่านของนักศึกษาจำนวน 15 คน

แบบฝึกชุดที่	จำนวนนักศึกษา	ร้อยละ
1	8	53.33
2	10	66.66
3	12	80.00
4	13	86.66

จากตารางที่ 2 สรุปผลการพัฒนาทักษะการอ่านของกลุ่มเป้าหมาย พบว่า หลังจากที่ นักศึกษาได้รับการฝึกการอ่านด้วยแบบฝึกชุดที่ 1 นักศึกษาผ่านเกณฑ์ประเมินร้อยละ 53.33 ชุดที่ 2 ร้อยละ 66.66 ชุดที่ 3 ร้อยละ 80 และชุดที่ 4 ร้อยละ 86.66 แสดงว่านักศึกษามีการพัฒนาทักษะ การอ่านออกเสียงดีขึ้น

ตารางที่ 3 ตารางเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการพัฒนาทักษะการอ่าน

ลำดับที่ 1	ก่อนเรียน	หลังเรียน
1	4	8
2	5	8
3	4	8
4	3	7
5	5	8
6	5	9
7	2	6
8	2	7
9	3	7
10	4	8
11	3	8
12	4	8
13	4	8
14	2	7
15	4	8
รวม	54	115
เฉลี่ย	3.60	7.66
S.D.	1.05	0.72

จากตารางเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงพบว่า นักศึกษาทั้งหมดมีผลการอ่านดีขึ้นโดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน 3.60 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน 7.66 โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนเพิ่มขึ้น 4.06

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว มีขั้นตอนเสนอผลการวิจัยดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย
2. วิธีดำเนินการวิจัย
3. วิเคราะห์ข้อมูล
4. สรุปผล
5. อภิปรายผล
6. ข้อเสนอแนะ

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว

2. วิธีดำเนินการวิจัย

2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

2.1.1 ประชากร

นักศึกษาที่ลงทะเบียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 ประจำปีการศึกษา 1/2553 จำนวน 33 คน

2.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษนักศึกษาทุกคน และกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ได้นักศึกษาที่มีคะแนนจากการทดสอบการอ่านออกเสียงโดยได้ระดับเกณฑ์คะแนนต่ำกว่า 60% ซึ่งมีจำนวน 15 คน

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่ แบบฝึกการอ่านออกเสียงและแบบทดสอบการอ่านออกเสียง

2.2.1 แบบทดสอบการอ่านออกเสียงก่อนและหลังเรียน

2.2.2 แบบฝึกการอ่านออกเสียง

แบบฝึกชุดที่ 1 ได้แก่ การอ่านคำที่ประกอบด้วยสระเดี่ยว

แบบฝึกชุดที่ 2 ได้แก่ การอ่านคำที่ประกอบด้วยสระผสม

แบบฝึกชุดที่ 3 ได้แก่ การอ่านคำศัพท์ที่ลงท้ายด้วย -ed

แบบฝึกชุดที่ 4 ได้แก่ การอ่านข้อความ

2.3 การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.3.1 การสร้างแบบทดสอบการอ่าน

เลือกข้อความที่ประกอบด้วยประโยคที่มีทั้งสระเดี่ยว สระผสม และคำศัพท์ที่ลงท้ายด้วย -ed เพื่อทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง โดยนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 18 คน และพบว่าตัวอักษรที่มีขนาดเล็กจึงมีการปรับแก้ไขให้มีขนาดใหญ่ขึ้น

2.3.2 แบบฝึกการอ่านออกเสียง

วิเคราะห์คำที่ออกเสียงประกอบด้วยสระเดี่ยว สระผสมและคำที่ลงท้ายด้วย -ed จากเอกสารประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1 มาเรียบเรียงเป็นแบบฝึกการอ่านออกเสียง ให้อาจารย์อัสมา ทรรศนะมีลาภ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาการสื่อสารและธุรกิจ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ตรวจสอบและแสดงความคิดเห็น

2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูลและการดำเนินงานวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมการฝึกฝนและทดสอบทั้งก่อนและหลังการฝึกฝนเป็นระยะเวลา 12 ชั่วโมง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.4.1 ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบทักษะการอ่านออกเสียง

2.4.2 แจกเอกสารประกอบที่เกี่ยวกับหลักการอ่านออกเสียงสระเดี่ยว สระผสม คำศัพท์ที่ลงท้ายด้วย -ed พร้อมฝึกฝนวิธีการอ่านออกเสียงโดยใช้ซีดีรวมการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษของ รศ.ดร.มณีนีรัตน์ สุขโชติรัตน์ ประกอบเพื่อฝึกออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักสัทอักษร

2.4.3 ใช้แบบฝึกชุดที่ 1 ในการฝึกการอ่านออกเสียงและทำการประเมินโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านออกเสียงหลังเรียนด้วยแบบฝึกชุดที่ 1 จากนั้นดำเนินการเช่นเดียวกันในชุดที่ 2 ชุดที่ 3 และชุดที่ 4 ตามลำดับ

โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนน

- อ่านคำศัพท์ผิดไม่เกิน 80% จากคำศัพท์หรือผิดไม่เกิน 6 คำ หมายถึงผ่าน
- อ่านคำศัพท์ผิดเกิน 80% หรืออ่านผิดตั้งแต่ 7 คำขึ้นไปหมายถึงไม่ผ่าน

2.4.4 ทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบทักษะการอ่านออกเสียง ซึ่งเป็นชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน

2.4.5 นำคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านออกเสียงของนักศึกษาแต่ละคนทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบ

2.4.6 รายงานสรุป อภิปรายและข้อเสนอแนะ

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ผลการพัฒนาทักษะจากการใช้แบบฝึกชุดที่ 1-4 โดยใช้ค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์การประเมิน

4. สรุปผล

ผลการพัฒนาทักษะการอ่านของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายจำนวน 15 คน พบว่า หลังจากที่ นักศึกษาได้รับการฝึกการอ่านด้วยแบบฝึกชุดที่ 1 นักศึกษาผ่านเกณฑ์ประเมินร้อยละ 53.33 ชุดที่ 2 ร้อยละ 66.66 ชุดที่ 3 ร้อยละ 80 และชุดที่ 4 ร้อยละ 86.66 แสดงว่านักศึกษามีการพัฒนาทักษะ การอ่านออกเสียงดีขึ้น และจากการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการพัฒนาทักษะการอ่านออก เสียงพบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังจากการฝึกการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยใช้ชุดแบบ ฝึก นักศึกษามีคะแนนทดสอบหลังเรียนเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนจาก 3.60 เป็น 7.66 เพิ่มขึ้น 4.06

5. อภิปรายผล

ผลการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาในรายวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยว 1 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรการวิชาการท่องเที่ยว มีคะแนนทดสอบหลัง เรียนเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน จะเห็นได้จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน คะแนนเต็ม 10 คะแนน ค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 3.60 และค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบหลังเรียน เท่ากับ 7.66 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา การศึกษาในครั้งนี้ได้นำแนวคิดทฤษฎีการทำซ้ำ การฝึกซ้ำจะทำให้เกิดความชำนาญและเกิดทักษะ ซึ่ง สอดคล้องกับทฤษฎีของธอร์นไค์ที่กล่าวว่า การฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ด้วยความเข้าใจจะทำให้ การเรียนรู้ที่คงทนถาวร จากแนวคิดข้างต้นการที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาได้นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ ผู้สอนจะต้องทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการออกเสียงที่ถูกต้อง เพื่อหลีกเลี่ยงการอ่านด้วยวิธีการ จดจำแต่ไม่มีความเข้าใจ เมื่อมีการออกเสียงอย่างถูกต้องแล้วจากนั้นจึงทำการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ การเรียนรู้และการพัฒนาทางภาษาอังกฤษจะต้องทำอย่างต่อเนื่องและเป็นเวลานานจึง จะเห็นผล อีกทั้งตัวนักศึกษาเองต้องหมั่นฝึกฝนด้วยตนเองเพิ่มเติมอย่างสม่ำเสมอจึงจะมีทักษะการ อ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ผู้สอนจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำหน้าที่เป็นผู้กระตุ้นให้ผู้เรียนเห็น ถึงความสำคัญในการพัฒนาตนเองนอกเหนือจากชั่วโมงเรียน นอกจากนี้การใช้สื่อซีดีรอมสำเร็จรูป เป็นเครื่องมือช่วยให้นักศึกษาในการฝึกฝนการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตามหลักสัทอักษร และเลียนแบบเสียงจากเจ้าของภาษา ทำให้นักศึกษาเกิดการพัฒนาด้านทักษะการออกเสียงที่ถูกต้อง การเรียนภาษาให้เกิดผลที่สามารถนำไปใช้ได้นั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ผู้เรียนออกเสียงตามหรือ เลียนแบบ อ่านออกเสียงดัง ซึ่งจะก่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างรวดเร็ว ในที่สุดนักศึกษาก็จะเกิดความ มั่นใจ เมื่อเกิดความมั่นใจก็ย่อมส่งผลต่อความกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารกับ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ อีกทั้งการให้ผู้เรียนได้รับผลที่ตนพึงพอใจ จะช่วยให้การเรียนการสอน ประสบผลสำเร็จและทำให้นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นพื้นฐาน ในทักษะการพูดได้ต่อไป

6. ข้อเสนอแนะ

การอ่านเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่ต้องการการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ดังนั้นควรมีการสนับสนุนให้นักศึกษาได้พัฒนาทักษะการอ่านต่อไป โดยการกระตุ้นให้นักศึกษาเห็นถึงความสำคัญของการอ่านออกเสียงเพื่อนำไปปรับใช้กับการเรียนและการพูดนำชมด้านการท่องเที่ยว การพูดสื่อสารกับนักท่องเที่ยวต่อไปในอนาคต

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กานต์มณี ศักดิ์เจริญ.วิธีการอ่านหนังสือและการอ่านหนังสือให้ฟัง.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว, 2546.
- กิ่งแก้ว ป้องแก้ว. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและแรงจูงใจในการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการฝึกกระบวนการเรียนรู้
แบบอภิปัญญา โดยการใช้ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายกับการสอนตามคู่มือครู
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ, 2545.
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. การอ่านและการส่งเสริมการอ่าน. กรุงเทพฯ : ศิลปาบรรณาการ, 2545.
- ชุตีมา ทิพย์ญาณวงศ์. กรณีศึกษาการใช้โปรแกรมเสริมการอ่านเพื่อพัฒนาการอ่านของนักเรียนใน
หลักสูตรนานาชาติที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่ำกว่าอายุจริง. สาร
นิพนธ์ กศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2548.
- ชูศักดิ์ สารผล. การศึกษาปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่โรงเรียนกมลาลัย จังหวัดกาฬสินธุ์. ปริญญานิพนธ์มหาบัณฑิต.
(ภาษาอังกฤษ). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.
- เดือนจิตต์ จิตต์อารี. แปลภาษาที่ขึ้นได้เมื่อออกเสียงภาษาอังกฤษถูกต้อง. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก
<http://www.englishpassport.net/articles>, 10 พฤศจิกายน 2553.
- ทิศนา แคมมณี. ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิ
ภาพ. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น,
2545.
- นิตยา ประพุดติกิจ. การพัฒนาการอ่านของลูก. กรุงเทพฯ : ข้าวฟ่าง, 2538.
- ปรียาภรณ์ วงศ์อนุตรโรจน์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ. ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพ, 2546.
- พรทิพา มูลแก้ว. การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ด้วยคู่มือการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่ใช้ตัว
สัญลักษณ์แทนเสียง (phonetic symbols). [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก
http://www.cvc-cha.ac.th/a_pontipa/abs_pontipha.pdf, 21 เมษายน 2553.
- พรนิภา เชี่ยวชาญลิขิต. ทฤษฎีพัฒนาการด้านภาษา. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก
<http://pornipa56019.blogspot.com>, 23 มิถุนายน 2553.

- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544.
- พิบูลย์ สุขใส , 2550. การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไร่ไต้ประชาคม โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบ สัทอักษร (Phonetics). [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://phibul.blogspot.com/2009/08/blog-post_17.html, 21 เมษายน 2553.
- พวงฉวี วงศ์เลขา. การพัฒนาภาษาอังกฤษเตรียมเด็กไทยสู่เวทีโลก. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก <http://www.kruthai.info/main/board02>, 10 ธันวาคม 2553.
- มลิวลัย พงศ์สุเสนีย์. การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับปวช.1 สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์และช่างไฟฟ้า วิทยาลัยสารพัดช่างนครปฐม. สถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2547.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คพับลิเคชั่น, 2546.
- วิจิตรนัฏ ภาณุพงศ์. เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย หน่วยที่ 3 ระบบเสียง. พิมพ์ครั้งที่ 1 นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2525.
- วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ: วิวัฒนาการภาษาไทยและภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ, 2526.
- ศรีอัมพร จันทร์ทอง. การใช้กลวิธีการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีระดับความเข้าใจในการอ่านและนิสัยรักการอ่านต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2530.
- อุทัย ภิรมย์รื่น. ภาษาศาสตร์และการอ่าน 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.
- Carrell, James A. (1977) *Phonetics : theory and application*. New York : McGraw-Hill.
- Cooper, J David. (1988) *What and how of reading instruction*. Columbus : Merrill Pub.
- Dillner, Marha H. (1982) *Learning to teach reading in the elementary school*. New York : Macmillan.

ภาคผนวก

แบบทดสอบก่อนและหลังพัฒนาทักษะการอ่าน

THAILAND

Thailand officially the kingdom, land of the free, was known as Siam until May 11, 1949. The word Thai means “freedom” in Thai language and is also the name of the majority Thai ethnic group. It is the only Southeast Asian Country never to have been colonized by western power.

In the past, Thai society was very simple: the people were kind and always smiled. We were called “Siam Muang Yim”. Thai people shared thing with each other. But today everything has changed because people think only about work and work to make more money. They are too busy to help other people and only their family and themselves.

The official calendar in Thailand is based on the Buddhist Era, which is 543 years ahead of the Gregorian calendar.

Thailand is a constitutional monarchy and the king is extremely respected. The Thai king recently celebrated 60 years on the throne and Thai citizen commemorated the events and showed their reverence by wearing yellow T-shirts, the official royal colour.

แบบฝึกชุดที่ 1
การอ่านคำที่ประกอบด้วยสระเดียว

1. land	16. concept
2. west	17. signify
3. dwell	18. river
4. thing	19. spend
5. show	20. hungry
6. when	21. reflect
7. tip	22. expand
8. block	23. capital
9. hug	24. present
10. talk	25. traffic
11. know	26. occupy
12. live	27. establish
13. such	28. generation
14. form	29. information
15. last	30. yesterday

แบบฝึกชุดที่ 2
การอ่านคำที่ประกอบสระคู่

1. idea	16. receive
2. build	17. leader
3. count	18. period
4. page	19. northern
5. cave	20. people
6. thought	21. museum
7. wear	22. weather
8. point	23. despite
9. reign	24. tourist
10. force	25. courage
11. throne	26. surround
12. rare	27. material
13. jade	28. southeast
14. hole	29. prosperous
15. oar	30. situation

แบบฝึกชุดที่ 3
การอ่านคำที่ลงท้ายด้วย -ed

1. lived
2. armed
3. remained
4. shared
5. reigned
6. showed
7. smiled
8. varied
9. suffered
10. believed
11. limited
12. founded
13. reflected
14. celebrated
15. excited
16. situated
17. decided
18. represented
19. decorated
20. looked
21. forced
22. based
23. parked
24. stuffed
25. finished
26. established
27. reached
28. stopped
29. civilized
30. praised

แบบฝึกชุดที่ 4 การอ่านข้อความ

The Grand Palace

The Grand Palace was built in 1782 when King Rama I founded the Chakri Dynasty and made Bangkok the capital. It was once the residence of the King and the administrative centre of the Kingdom.

The Palace is divided into three sections, the Outer Palace is located in the north, the Middle Palace is at the centre, and the Inner Palace is to the south.

The Outer Palace consists of the Temple of the Emerald Buddha to the east and the administrative offices to the west. The principal palace buildings are in the Middle Palace. The Inner Palace houses the Royal Residences and dwelling of the ladies of the Court. In the past, men were not allowed to enter this section.

Today, only some buildings are used by Their Majesties.

แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านออกเสียง (ก่อน)

- คำชี้แจง
1. แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านและการเขียนฉบับนี้ ได้จัดทำขึ้นเพื่อใช้สังเกตพฤติกรรมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้เครื่องมือคือแบบฝึกชุดที่ 1 - 4
 2. ประโยชน์ที่ได้จากแบบสังเกต จะนำไปปรับปรุงและหาแนวทางพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาต่อไป

บันทึกการสังเกต

1. วันที่ทำกิจกรรม วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

2. ชื่อ - นามสกุลนักศึกษา.....

3. ผลการสังเกตพฤติกรรมการอ่านออกเสียง
แบบฝึกชุดที่ 1 การอ่านคำที่ประกอบด้วยสระเดี่ยว

.....
.....
.....

แบบฝึกชุดที่ 2 การอ่านคำที่ประกอบด้วยสระผสม

.....
.....
.....

แบบฝึกชุดที่ 3 การอ่านคำศัพท์ที่ลงท้ายด้วย -ed

.....
.....
.....

แบบฝึกชุดที่ 4 การอ่านข้อความ

.....
.....
.....

4. แนวทางการพัฒนา/ข้อเสนอแนะ

.....
.....
.....

แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านออกเสียง (หลัง)

- คำชี้แจง
1. แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านและการเขียนฉบับนี้ ได้จัดทำขึ้นเพื่อใช้สังเกตพฤติกรรมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้เครื่องมือคือแบบฝึกชุดที่ 1 - 4
 2. ประโยชน์ที่ได้จากแบบสังเกต จะนำไปปรับปรุงและหาแนวทางพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาต่อไป

บันทึกการสังเกต

1. วันที่ทำกิจกรรม วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
2. ชื่อ - นามสกุลนักศึกษา.....
3. ผลการสังเกตพฤติกรรมการอ่านออกเสียง

แบบฝึกชุดที่ 1 การอ่านคำที่ประกอบด้วยสระเดี่ยว

.....
.....
.....

แบบฝึกชุดที่ 2 การอ่านคำที่ประกอบด้วยสระผสม

.....
.....
.....

แบบฝึกชุดที่ 3 การอ่านคำศัพท์ที่ลงท้ายด้วย -ed

.....
.....
.....

แบบฝึกชุดที่ 4 การอ่านข้อความ

.....
.....
.....

4. แนวทางการพัฒนา/ข้อเสนอแนะ

.....
.....
.....